

φείρων και μαργάρων πεποικιλμένον, ἐν δὲ τῷ μέσῳ διεκρίνετο εἰκὼν ἐρατεινῆς νεάνιδος, ἡμφιεσμένης στολὴν Βυζαντινὴν, καὶ φεροῦσης ἐπὶ τῶν μελανῶν πλοκάμων στέμμα βασιλικόν.

Ἄλλὰ τὸ σύμπλεγμα ἦν διπλοῦν· παρὰ τὸν πεσόντα ἦρωα ἐκάθητο ἀνὴρ λευκώγων, κρύπτων τὴν στολὴν στρατάρχου ὑπὸ εὐρὺν μανδύαν. Οἱ προσελθόντες εὐχερῶς ἀνεγνώρισαν αὐτόν· ἦν ὁ Ῥαγνάρος, ὅστις τὰ χεῖλη πιέζων ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τοῦ Χαράλδου, ὑπνωττε βαθείως. Ὁ Δοῦξ ἐκάλεσεν αὐτόν, ἀλλ' οὐδόλως ἐκινήθη, καίτοι οὐδεμίαν φέρων πληγὴν. Ναί, ὑπνωττεν ὁ Ῥαγνάρος, ἀλλὰ τὸν ὕπνον τὸν ἀνέσπερον, ἀποθείς τὴν ἐσχάτην αὐτοῦ πνεύνην, μετὰ διαπύρου ἀσπασμοῦ, ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς χειρὸς τοῦ Ἄνακτος, ὃν τοσοῦτον ἠγάπησεν.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Η ΜΗΔΕΝΙΣΤΡΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α΄.

Κατὰ τὸ 187., ὀλίγα ἔτη πρὸ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου Τσάρου, εἰς τῶν ἐπιφανεστέρων ἀνδρῶν τῆς ρωσικῆς αὐτοκρατορίας ἦτο καὶ ὁ πρίγκηψ Μιχαήλ....., οὗτινος τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα, λιαν ἐνδοξον, λόγοι ἰσχυροὶ εὐπρεπειᾶς δὲν ἐπιτρέπουν νὰ ἀναφέρωμεν ὧδε.

Μετὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον ὁ πρίγκηψ εἶχεν ἐπιχειρήσῃ ταξίδιον εἰς Παρισίους, εἶχε δὲ συναντήσῃ κατ' αὐτὸ εἰς τινα τῶν συναναστροφῶν τῆς πριγκηπίσσης Ἐλίζας τὴν ὠραίαν ἐκείνην κόρην τοῦ στρατηγοῦ δὲ - Κοντρεμόν, ἦν ὁ παρισινὸς κόσμος, ἀναγεννώμενος τότε ἐκ τῆς τέφρας του, ἐγνώριζεν ἤδη ὑπὸ τὸ ἐπωνύμιον τῆς ὠραίας Μαγδαληνῆς καὶ ἦτις ἦτο ὅσον ὠραία τόσον καὶ πτωχή.

Παρὰ τὰ τεσσαράκοντα δὲ ἔτη του καὶ παρὰ τὰ σταθερά του σχέδια νὰ μείνῃ ἄγαμος πρὸ τῶν ὁποίων ἀπὸ δεκαπενταετίας ἤδη προσέκρουον ὄλαι αἱ δεσποινίδες καὶ ὄλαι αἱ χῆραι τῆς ρωσικῆς ἀριστοκρατίας, ὁ πρίγκηψ Μιχαήλ ἠράσθη τῆς νέας κόρης.

— Μητέρα, ἠρώτησεν αἰφνιδίως ἐσπέραν τινὰ ἢ Μαγδαληνὴν τὴν χήραν τοῦ ἦρωος τῆς Γραβελόττης, θὰ εὐχαριστηθῆς ἂν γείνω πριγκηπίσσα ; ...

— Ὅχι ἐντελῶς, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ της, διότι σὲ ἔκαμα ἀρκετὰ ὠραίαν διὰ νὰ γείνης βασιλισσα . . . . Ἄλλὰ βασιλισσα κατ' αὐτόν τὸν καιρόν ! ...

Πράγματι, δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ συνήντησα ἄλλοτε ἐν συνόλῳ τοιοῦτον τύπον ἀνθρωπίνης καλλονῆς. Νομίζω ὅτι τὴν βλέπω ἀκόμη, θαυμασίαν, εἰς τὴν Ὀπεραν, ἐν ἐσπέρας, ἑβδομά-

δας τινὰς μετὰ τὸν γάμον της. Θὰ ἠμποροῦσα νὰ στοιχηματίσω ὅτι εἰς τὰ πρὸ τῆς ὀρχήστρας καθίσματα θὰ ὑπῆρχον τοῦλάχιστον πενήκοντα ἐρασταὶ αὐτῆς, πρῶν ἢ νῦν, διαφλεγόμενοι ἐν ἀγνοίᾳ της ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὴν καλλονὴν της αἰσθημάτων, παρ' ἄλλοις μὲν περιοριζόμενου εἰς τὰ ὄρια τῆς ἀπλῆς συμπαθείας, παρ' ἄλλοις δὲ φθάνοντος μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἀπέλπιδος πάθους. Κρίνετε δὲ βεβαίως ἐκ τούτου κατὰ πόσον θὰ ἤκουαν τὸ ἐσπέρας αὐτὸ τὴν μουσικὴν. Θὰ ἠμποροῦσαν νὰ παραστήσουν αἰφνιδίως ἐνώπιόν των τὸν Μικρὸν Δοῦκα ἀντὶ τῶν Οὐγενότων χωρὶς κανεὶς των νὰ τὸ πάρῃ εἰδήσιν.

Ἡ ἐσπέρα αὕτη ὑπῆρξε καὶ θὰ εἶνε ἴσως ἀκόμη δι' αὐτὴν ἢ μάλλον ἀξιωμαθιμότευτος ἐκ τῶν τῆς νεότητος τῆς Μαγδαληνῆς. Ἐφαινότο ὡς νὰ ἠσθάνετο τὴν ἱκανοποίησιν μουσικῆς ἐκδικήσεως ἐναντίον τοῦ φύλου μας ὅπερ δὲν τῆς ἐκίνει τότε ἢ μνησικακίαν διότι μεταξὺ ὄλων αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν οὔτινας κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην θὰ ἠδύνατο νὰ καταστραφῶσιν ἢ ἀγαπηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν μόνον ὥραν, κανεὶς δὲν ὑπῆρχεν ὅστις ἄλλοτε νὰ μὴ τὴν εἶχεν εὖρη πολὺ πτωχὴν ἢ ὥστε ν' ἀποφασίσῃ νὰ τὴν κάμῃ σύντροφον τῆς ζωῆς του.

Μόνη, ἐν τῷ εὐρεῖ θεωρεῖφ της, μετὰ τοῦ συζύγου της, ὑπερήφανος, μόλις ὑπομειδιῶσα κατὰ τὸ φαινόμενον ἀλλὰ κατὰ βάθος πάλλουσα ὄλη ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ, ἐκ τῆς αἰσθήσεως τοῦ θριάμβου, ἐπεδείκνυε τὴν ὠραίαν μορφήν της λάμπουσαν ὡς ν' ἀντενάκλα τὸν θαυμασμόν ἀπαράλλακτως ὡς οἱ ἀδάμαντές της ἀντενάκλων τὰ φῶτα. Τῇ ἀληθείᾳ ἦτο ζῶν συγκριτικόν, διότι θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ εἶπῃ πρὸς ἑαυτήν :

— Παρατηρῶ ἐδῶ εἰκοσιπέντε τοῦλάχιστον γυναικίας αἰτινας εἶνε ὠραῖαι· ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ἢ ὠραιότερα.

Τὴν ἐσπέραν αὐτὴν ἀκριβῶς, Ἀμερικανίς τις, πολλάκις ἑκατομμυριοῦχος ἀλλὰ ποσῶς εὐμορφος, ἠναγκάζετο ἐν τῷ θεωρεῖφ της νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐπομένην ἡμολογίαν :

— Δὲν θὰ νύχόμην νὰ ὠμοιάζα πρὸς τὴν πριγκηπίσσαν Μιχαήλ, διότι θὰ ἐζήτουν πάρα πολλά. Ἄλλὰ μόνον διὰ νὰ εἶχα τὰ δόντια της θὰ ἔδιδα τὸ μέγαρόν μου τῶν Ἡλυσίων Πεδίων καὶ ὅ,τι εἶνε μέσα, μαζὶ ἀκόμη μὲ τὸ κιβώτιον τῶν διαμαντικῶν μου. Μὲ τέτοια δόντια δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶσαι εὐμορφος· ἀρκεῖ νὰ γελᾷς ἢ νὰ χασμασαι ἀναλόγως μὲ τὰς περιστάσεις καὶ ὅλος ὁ κόσμος θὰ εἶνε εἰς τοὺς πόδας σου.

— Δηλαδή εἰς τοὺς πόδας τῶν ὀδόντων σου, παρετήρησεν εὐφύως εἰς διπλωμάτης. Φοβοῦμαι ὅμως μήπως ἡ πριγκηπίσσα μέλλει νὰ χασμασται περισσότερον παρὰ νὰ γελᾷ εἰς τὸ ἐξῆς. Ἡ Αὐτοῦ Ἐξεχότης ὁ σύζυγός της δὲν φαίνεται νὰ εἶνε χαρακτῆρος οὔτε πολὺ διασκεδαστικοῦ οὔτε

πολύ εύχειριστου. Πλέον ἢ ἀπαξ ἡ ώραία Μαγδαληνὴ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἐπιθυμήσῃ τὸ Παρίσι....

Β'.

Ἄλθῶς, ὄχι, ὁ πρίγκηψ δὲν ἦτο εύχειριστος, οὔτε κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τοῦ γάμου του. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγα ἔτη μάλιστα, ἦτο ἀκόμη ὀλιγώτερον — καὶ ἡ πριγκήπισσα θὰ ἠδύνατο νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τούτου.

Χάρις εἰς τὴν φιλαρέσκειαν τῆς γυναικὸς του εἶχε καταστῆ ζηλότυπος ὡς τίγρις καὶ χάρις εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ Τσάρου ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας. Ὁμολογήσατε δὲ ὅτι αἱ δύο αὐταὶ ιδιότητες, ἠνωμέναι μάλιστα, δὲν εἶνε τοιαῦται ὥστε νὰ καταστήσουν τινὰ ἀξιαγάπητον.

Ἐν τούτοις, τοιουτοτρόπως, εἶχεν εὖρη τὸ μέσον νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν δημοσίαν αὐτοῦ ὑπηρεσίαν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ἰδιωτικῆς του ζηλοτυπίας. Ἀπαρράλλaktως καὶ παρ' ἡμῖν οἱ κύριοι τῶν ὑπουργείων μεταχειρίζονται πολλάκις κανένα κλητῆρα ὀπλισμένον μέχρι ὀδόντων ἢ καὶ ἀκόμη ὑψηλότερα..... διὰ νὰ ζητήσουν κανὲν κάθισμα εἰς κανὲν θέατρον.

Ὁ πρίγκηψ Μιχαὴλ δὲν μετεχειρίζετο κλητῆρας οὔτε στρατιώτας, μολονότι εἶχε πλῆθος εἰς τὴν διάθεσίν του. Εἶχεν εὖρη ἀπλούστερον νὰ ἐκλέξῃ πρὸς κατασκοπείαν τῆς γυναικὸς του, τὸν ἀμαξηλάτην ὅστις τὴν ὠδήγει ἐφ' ἀμάξης καὶ τὸν θυρωρὸν τοῦ μεγάρου των. Ἀκολούθως δὲ ὡς ἐφεδρείαν καὶ ἐπικουρίαν εἶχε τοὺς ὑπαλλήλους τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας.

Κατ' ἀρχάς, ὁ δυστυχὴς ὑπουργὸς διὰ τὸ τρόπον τούτου εἶχε κατορθώσῃ ν' ἀναγνώσῃ, κατὰ δωδεκάδας, ἀπειρίαν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν ἀπευθυνομένων πρὸς τὴν γυναῖκά του, ἐν αἷς διάφοροι ἐξέφραζον πρὸς αὐτὴν τὰ αἰσθήματα ἅτινα τοῖς ἐνέπνεεν ἐπὶ παντὸς τόνου καὶ παντὸς μέτρου — καὶ ἐνίοτε ἀνευ μέτρου. Ἄλλ' ἔπειτα τὸ πρᾶγμα περιωρίσθη, ὄχι διότι ἡ πριγκήπισσα εἶχε τυχὸν γένην ὀλιγώτερον ἑλυστικὴ, ἀλλὰ διότι, πιθανώτερον, οἱ ἀποστολεῖς εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ δυσπιστοῦν. Πράγματι, περιέργως, ὅλοι ὅσοι εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ ἐμπιστευθοῦν τοὺς πόθους των εἰς τὰ ταχυδρομεῖα ἢ τοὺς τηλεγράφους τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἔβλεπαν μετὰ τινὰ χρόνον τὴν κακὴν τύχην νὰ προσκολλᾶται εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς μάλλον ἀνεπίστους καὶ παραδόξους μορφάς. Θὰ ἔλεγέ τις, ὅπως τὸ διετύπωσεν εὐτραπέλως ἐν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος θυμάτων, ἢ ὅτι ἡ πριγκήπισσα εἶχε κακὸ μάτι ἢ ὅτι ὁ πρίγκηψ εἶχε πολὺ καλὸν....

Ἐννοεῖται καλῶς ὅτι αἱ ἀπαντήσεις τῆς πριγκηπίσσης ὡς καὶ αἱ πρὸς αὐτὴν ἐπιστολαὶ διήρχοντο ἀναγκαιῶς ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας καὶ ἡ Ἐξοχότης του ἠδύνατο οὕτω νὰ πεισθῇ ὅτι ἦτο σύζυγος μιᾶς λυσσαλέας φι-

λαρέσκου, ἀλλ' οὐδὲν πλέον τούτου, ἐφ' ᾧ καὶ ἠσθάνετο σχετικὴν τινὰ εύχαρίστησιν. Διότι πάντοτε εύχαρίστησις εἶνε ὅταν ἀκούης τὴν κραυγὴν «φωτιά!» εἰς τὸ σπῆτί σου, ν' ἀνακαλύπτῃς ὅτι τὸ πρᾶγμα περιορίζεται εἰς μίαν κακῶς καθαρισθεῖσαν καπνοδόχον. Ὅσον ὅμως διὰ νὰ κάμῃ ὁ ἴδιος τὸν καπνοδοχοκαθαριστήν, ὁ δυστυχὴς πρίγκηψ δὲν εἶχε καιρὸν, διότι ἡ ζωὴ τοῦ Τσάρου τοῦ ἐδίδε τόσην ἐνασχόλησιν μὲ τοὺς μηδενιστὰς ὅσην καὶ ἡ ἀρετὴ τῆς πριγκηπίσσης μὲ τοὺς ἐρωτολήπτους.

Ὅθεν, ἤμπρεῖ τις νὰ κρίνῃ περὶ τῆς φρικαλέας ἐκπλήξεώς του, ὅταν ἡμέραν τινὰ ἀνέγνωσε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν ἧς ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸ γράψιμον, μολονότι δὲν ἦτο ὑπογεγραμμένη ἢ διὰ τοῦ ἀρχικοῦ μόνον στοιχείου:

«Φαίνεται, ἔγραφεν ἡ Μαγδαληνὴ εἰς μυστηριώδη τινὰ ἀνταποκριτὴν, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ θ' ἀναχωρήσῃ διὰ Βαρσοβίαν ἐνωρίτερα ἀφ' ὅ,τι ἐνομιζέτο. Ἐτοιμασθῆτε λοιπὸν νὰ κινήσετε μὲ πρῶτην πρόσκλησιν, διότι ποῖος εἰξεύρει ἂν θὰ ἐπανεύρωμεν τοιαύτην εύκαιρίαν; Δὲν σὰς ἀφήκα ἐν ἀγνοίᾳ τῶν δυσκολιῶν τῆς ἐπιχειρήσεως. Προσπαθήσατε λοιπὸν νὰ ἐπιτύχητε ἀμέσως καὶ ἄνευ ἐμποδίων. Θὰ παρουσιασθῆτε εἰς τὸ μέγαρον ὡς φίλος τῆς οἰκογενείας μου ταξειδεύων ἐν Ρωσίᾳ χάριν διασκεδάσεως. Προτοῦ ἀναχωρήσῃτε περάσατε ἀπὸ τὴν μητέρα μου διὰ νὰ τὴν ἰδῆτε. Θὰ σὰς δώσῃ καμμίαν παραγγελίαν, οἰανδήποτε, δι' ἐμέ, καὶ αὕτη θὰ σὰς χρησιμεύσῃ ἐν ἀνάγκῃ διὰ νὰ εἰσαχθῆτε παρ' ἐμοῦ.»

Ὁ δυστυχὴς πρίγκηψ ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὅταν ἐτελείωσε τὸ τρομερὸν αὐτὸ ἀνάγνωσμα. Οὕτω λοιπὸν, τὴν συνωμοσίαν αὐτὴν ἦν κατεπολέμει ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ τοῦ σιδήρου, διὰ τῆς εἰρκτῆς καὶ διὰ τῆς ἐξορίας, αὐτὸν τὸν τερατώδη καὶ ἀνηλεῆ ἀγῶνα δλοκλήρου στρατιᾶς θηρίων ἐναντίον ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου, τὴν ἀνεύρισκεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐξίστιαν του, εἰς αὐτὸν τὸν οἶκόν του. Ἦτο ἡ ἰδία σύζυγος του, ἡ ώραία Μαγδαληνὴ, ἐκείνη ἧτις ἔλεγε πρὸς τὸν δολοφόνον: «Ἰδοὺ ἡ ὥρα, ἐστὲ ἐτοιμος!.....»

Πρὸς τί λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τις παλαιῶν εἰς τὸ ἐξῆς; . . . Ποία εἰμαρμένη ὤπλιζεν ἐναντίον τοῦ ἀτυχῶς αὐτοῦ μονάρχου καὶ αὐτὴν τὴν ξένην τὴν ἰδίαν; . . . Ἡ γυνὴ αὕτη τὰ εἶχεν ὅλα: τὴν νεότητα, τὸ κάλλος, τὸν ὄλθον, τὸν θαυμασμόν. . . Καὶ ἐν τούτοις. . . εἶχε γίνῃ μηδενίστρια! . . . Τί τῆς ἔλειπε λοιπὸν; . . . Ποῖον πάθος τὴν ἐξώθει εἰς τὸ ἐγκλημα, καὶ αὐτὴν ἀκόμη, ἀψηφούσαν τὸν κίνδυνον τοῦ ἀχύρου τῆς στρωμνῆς τοῦ δεσποτηρίου ἧτις θὰ κατεπλήγωνε τὸ χάρειν αὐτὸ σῶμα, τοῦ σχοινίου τῆς ἀγχόνης ὅπερ θὰ ἔθραυε τὸν ἀλαβᾶστρινον αὐτὸν λαϊμόν, τῆς χιόνος τῆς Σιβηρίας

ἥτις θὰ ἐπάγωνε τοὺς ὡς αὐτὴν λευκοὺς τούτους πόδας; . . .

— Ἄ!, ἐσκέφθη ὁ ταλαίπωρος, δὲν ἐνόησα πῶς νὰ τὴν κάμω εὐτυχῆ! Ἐδείχθην πολὺ ζηλότυπος. Μὲ μισεῖ, καὶ τὸ μίσος τῆς εὐρεν αὐτὴν τὴν ἐκδίχουν, ἀπίστευτον καὶ ἐξοχον ἐν τῇ ἀπιθάνῳ φρικωδία τῆς! . . .

Τί ἔπρεπεν ἐν τούτοις νὰ γείνη; . . . Ἐσκέφθη πρῶτον νὰ φονεύσῃ τὴν γυναῖκά του καὶ ν' αὐτοκτονήσῃ ἔπειτα ἀφίνων τὸν κόσμον νὰ φνητασθῇ καὶ νὰ πιστεύσῃ ἱστορίαν τινὰ μοιχείας ἀνακαλυφθείσης, διότι ὁ πιστὸς τοῦ Τσάρου ὑπήκοος προετίμα τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἀτιμίας ἀντὶ τοῦ ἄλλου. Κατόπιν τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ τρέξῃ καὶ νὰ προσπέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ αὐτοκράτορος καὶ νὰ τῷ διηγηθῇ τὰ πάντα, μεθ' ὃ νὰ ἐξαφανισθῇ διὰ παντός μετὰ τῆς ἐνόχου. Ἄλλὰ τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος τὸν ἐσταμάτησεν. Ἐκράτει τὸ νῆμα μιᾶς συνωμοσίας. Ἐπρεπε ν' ἀνακαλύψῃ ὅλον τὸ σχέδιον αὐτῆς καὶ πρὸς τοῦτο ἤρκει μόνον ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν ἀποστολὴν τοῦ γράμματος εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον. Ὁ δολοφόνος θὰ παρεδίδοτο μόνος. Ἦδη ὁ ὑπουργὸς κατεῖχε τὸ ὄνομά του: Νίκολσον! . . . Κάποιος Ἄγγλος ἢ Ἀμερικανὸς πιθανώτατα, εἰδήμων δυναμιτιστής, ἢ ἀπλῶς κανεὶς σπουδαστὴς ῥώσος ὑπὸ ψευδώνυμον.

Τὸ γράμμα ἐστάλη καὶ τὸ βράδυ ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ πριγκήπισσα παρευρίσκοντο εἰς τὴν Ὀπεραν ἐν τῷ θεωρείῳ τῶν αὐτῶν, ὠχρὸς, τρέμων ἐκ πυρετοῦ, γηράσας κατὰ δεκαπέντε ἔτη αὐτῆ, ἑλυστικωτέρα καὶ μᾶλλον περιστοιχιζομένη ὑπὸ θαυμαστῶν ἢ ἄλλοτέ ποτε.

— Εἰσθε ἄρρωστος, Μιχαήλ!, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, μειδιῶσα ἐν τῇ ἀμάξῃ ἥτις τοὺς ὠδήγει εἰς τὸν οἶκόν των.

— Ποῦ τὸ βλέπετε; . . ., ἀπεκρίθη ἐκεῖνος δι' ὕφους παραδόξως σκυθρωποῦ.

— Ποῦ τὸ βλέπω; Δὲν εἰσθε καθόλου ζηλότυπος ἀπόψε! . . .

Γ'.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του, χωρὶς νὰ φαίνεται δίδων σημασίαν εἰς τὸ πρᾶγμα:

— Τὴν Πέμπτην ἀναχωρεῖ ἐκ Πετρούπολεως ὁ Τσάρος . . .

— Ἀλήθεια!, ἐκράξεν αὐτὴ μόλις συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς εἰδήσεως. Αἱ ἐφημερίδες ἀναφέρουν ἄλλην ἡμέραν.

Ἐκεῖνος δέ, ἐξαπατῶν ἐπίτηδες τὴν συνένοχον τοῦ Νίκολσον, διότι εἶχε τὸ σχέδιόν του.

— Ναί, ἀλλὰ θέλουν νὰ ματαιώσουν τοὺς σκοποὺς ἐκείνων ὅσοι τυχὸν ἔχουν κακὰ σχέδια . . .

Ἐπειτα συνωμίλησαν περὶ ἄλλων πραγμάτων, αὐτοῦ θαυμάζοντος κατὰ βάθος τὴν ψυχικὴν δύναμιν τοῦ ἀνάξιου τούτου πλάσματος.

Αὐτῆμερόν, εὐνόησεν ὅτι ὁ δόλος του ἐπέτυχεν, διότι ἀπὸ τοῦ τηλεγραφείου τῷ διεβιβάσθη ἀμέσως τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα ὕπερ ἡ πριγκήπισσα ἀπέστειλεν ἐννοεῖται εἰς ποῖον:

— «Εἶνε διὰ τὴν Πέμπτην. Ἐστὲ ἀκριβῆς».

Φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἡ Πέμπτη παρῆλθε χωρὶς οὔτε ὁ Τσάρος οὔτε ὁ ὑπουργὸς του νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν πρωτεύουσαν, ἡ δὲ Μαγδαληνὴ κατέστη αἰφνιδίως λιαν ἀνήσυχος ἐπὶ τῇ εἰδήσει τῆς αἰφνιδίας ταύτης μεταβολῆς.

Τὴν ἐπιούσαν, μετὰ μεσημβρίαν, ὑποκείμενόν τι, πλουσίως ἐνδεδυμένον, μὲ τὸ στήθος κεκοσμημένον δι' ὑπερμεγέθους παρασῆμου, παρουσιάζετο εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πρίγκηπος Μιχαήλ.

— Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος; . . ., ἠρώτησεν αὐτόν, ὑποκλινῶν μέχρις ἐδάφους, ὁ θυρωρὸς ὃν εἶχε δακείσῃ ἐπὶ τῇ περιστάσει τὸ ἔκτον τμήμα τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας.

— Νὰ χαιρετίσω τὴν πριγκήπισσαν καὶ νὰ τῆς μεταδώσω μίαν παραγγελίαν ἐκ μέρους τῆς μητρὸς τῆς. Εἶμαι ὁ ἰατρός Νίκολσον.

— Κάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ θυρωρὸς. Ὁ κύριος ἀναμένεται. Ἡ κυρία πριγκήπισσα εἶνε εἰς ἐπίσκεψιν μιᾶς φίλης τῆς καὶ διέταξε νὰ σᾶς ὀδηγήσωμεν ἅμα ἔλθετε παρ' αὐτῆ. Ἐντὸς πέντε λεπτῶν ἢ ἅμαξα θὰ εἶνε ἐτοίμη.

Ὁ Νίκολσον μόλις εἶχε προφθάσῃ νὰ παρατηρήσῃ μετὰ θαυμασμοῦ εἰκόνας τινὰς τοῦ προθαλάμου, διότι ἦτο γνώστης τῆς ζωγραφικῆς, ὅτε προσεκλήθη ν' ἀναβῆ εἰς τὸν δῖφρον, ἐφ' οὗ ὁ θυρωρὸς ἔλαβε θέσιν πλησίον του χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν.

— Ἀστεία συνήθεια!, ἐσκέφθη ὁ Νίκολσον. Ἦμποροῦσε νὰ καθήσῃ καὶ μπροστὰ μου φαίνεται! . . .

Περιττὸν νὰ εἶπω ὅτι μετὰ ἓν τέταρτον ὁ αὐτοκαλούμενος δόκτωρ Νίκολσον εὐρίσκετο ἐν τῇ καλλιτέρᾳ, δηλαδὴ ἐν τῇ ἀσφαλεστέρᾳ εἰρηκτῇ τῆς Πετρούπολεως, ὅπου ἂν ἀνεμένετο παρά τινος ὁ τίς οὗτος βεβαίως δὲν ἦτο βεβαίως ἡ πριγκήπισσα.

Ἐντὸς εἴδους τινὸς αἰθούσης σκυθρωπῆς, πλήρους ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων πανόπλων ὡς ἐπὶ μάχῃ, ἄτομόν τι, ἄγνωστον αὐτῷ καὶ ὕπερ ἦτο ὁ ἴδιος ὁ πρίγκηψ, ἤρχισε νὰ τὸν ἐξετάζῃ μετὰ τοιαύτης ἐλλείψεως ἀβρότητας καὶ φιλοφροσύνης ὥστε ὁ δυστυχὴς Νίκολσον, μὴ συνειθισμένος, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ὑποφέρῃ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀτιμία!, ἐκράυγαζε κινούμενος ὅλος. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Παρίσι σήμερα τὸ πρῶτ ἀκριβῶς. Δὲν εἶπα τρεῖς λέξεις ἀκόμη εἰς κανένα καὶ μόλις παρουσιάζομαι εἰς τῆς πριγκήπισσης μὲ συλλαμβάνουν ὡς κλέπτῃν!

— Γνωρίζεις τὴν πριγκήπισσαν; ἠρώτησε ψυχρότατα ὁ πρίγκηψ.

— Ἄν τὴν γνωρίζω! Ἀλλὰ σχεδὸν τὴν εἶ-

δα νὰ γενῆται! . . . Νὰ ἡ ἐπιστολὴ τῆς μη-
τρός της, χήρας ἑνὸς μεγάλου στρατηγοῦ . . .
'Ἐξ ἄλλου, εἶμαι πολίτης ἀμερικανὸς καὶ δια-
μαρτύρομαι! . . .

— Ψάξτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον μὲ προσοχὴν,
διέκοφεν ὁ πρίγκηψ χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἀκούει.

Οὐδὲν τὸ ὑποπτον εὐρέθη ἐπὶ τοῦ Νίκολσον,
οὐδὲν, εἰμὴ μόνον μία θήκη μικρὰ μετ' ἐπιμε-
λείας τυλιγμένη... "Ἄν ἦτο σατανικόν τι, κατα-
χθόνιον τι μηχανήμα! . . . . Ἐὰ ἔπρεπε νὰ ὁμο-
λογήσῃ κανεὶς ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Φιέσκη
ἡ ἐπιστήμη τοῦ νὰ φέρῃ τις ἐφ' ἑαυτοῦ καταχθό-
νια μηχανήματα ἔκαμε τρομερὰς προόδους! . . .

Μηχανικὸς τις τῆς Σχολῆς τῶν Τορπιλλῶν,
προσκεκολλημένος εἰς τὸ ὑπουργεῖον δι' ἀναλό-
γους περιστάσεις, ἔλυσε τὸ δέμα μεθ' ὄλων τῶν
ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ὀριζομένων προφυλάξεων.
Τὸ μεγαλειότερον μέρος τῶν παρισταμένων ἐλά-
χιστα ἦσαν θαρραλέοι καὶ πάντες ἀνέμενον φρι-
καλέαν τινὰ ἐκρήξιν... Ἄλλὰ τίποτε ἐκτακτον
δὲν ἔλαβε χώραν. Μόνον ὁ μηχανικὸς εἶχεν
ἐπὶ τῶν χειλέων περὰδοξόν τι μειδιάμα ὅταν
ἔτεινε τὴν θήκην ἀνοικτὴν πρὸς τὸν πρίγκηπα,
ὅστις ἔσπευσεν ἄλλως τε νὰ τὴν βάλῃ ταχέως
εἰς τὴν τσέπην του ἀφοῦ ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς τὸ
βλέμμα...

— "Ὡστε λοιπόν... εἶπε πρὸς τὸν Νίκολσον,
ὄστε... εἰσθε....

— Ὁδοντοῦατρός ἀμερικανός, κύριε, καὶ πο-
λύ βιαστικός μάλιστα... Ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψω
εἰς Παρισίους τάχιστα... Ἡ ἐργασία μου μοῦ
τὸ ἐπιβάλλει....

Μετὰ πέντε λεπτά, ὁ Νίκολσον ἦτο ἐκ νέου
ἐπὶ τοῦ διφρου, ἔχων ὅμως τὴν φορὰν ταύτην ὡς
σύντροφον τὸν ἴδιον πρίγκηπα αὐτοπροσώπως,
ὅστις τῷ ἔδιδεν ἐξηγήσεις παντοιοτρόπως.

— Ἄλλὰ, ἔλεγε ταυτοχρόνως ὁ σύζυγος τῆς
ὠραίας Μαγδαληνῆς, πῶς γίνεται νὰ μὴν πα-
ρατηρήσω ποτὲ τίποτε; . . .

— Ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ ἀμερι-
κανός, ἂν παρετρεῖτε τὸ περὶ μικρόν, αἱ ὀδοντο-
στοιχίαι Νίκολσον δὲν θὰ ἤξιζαν τὴν φήμην των...

— "Ὡστε τὰ δόντια τῆς πριγκηπίσσης...

— Ψεύτικα, πρίγκηψ μου, ψεύτικα. Νεωτάτη,
ἡ δεσποινὶς δὲ-Κοντρεμόν ἔπесе μίαν φορὰν ἀπὸ
τὸ ἄλογον καὶ ἔσπασεν ὅλην τὴν σιαγόνα της.
Τῆς κατεσκευάσα τότε ἐν τῶν καλλιτέρων μηχαν-
ημάτων ἀπὸ ὅσα ἐβγῆκαν ἀπὸ τὰ χέρια μου.
'Ἄλλ' ὅλα τὰ πράγματα χαλοῦν καὶ ἤρχομουν
νὰ τῆς βάλω ἕνα καινούργιο κατὰ τὴν ἀπου-
σίαν σας...

Τὸ κοινὸν οὐδέποτε ἔμαθε τὸ συμβάν. Παρα-
τηρεῖται μόνον ἔκτοτε ὅτι ὁ πρίγκηψ δὲν εἶνε
ὅσον πρότερον ἐρωτευμένος μὲ τὴν γυναικίαν του.
"Ὡ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ!

(Léon de Tinseau)

M*

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

~~~~*~~~~

Τοῦ ὀγδόου διεθνoῦς συνεδρίου τῶν Ἀσιανολόγων,
ὅπερ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου θὰ
συνέλθῃ ἐν Στοκχόλμῃ καὶ ἐν Χριστιανίᾳ, θὰ προε-
δρεύσῃ ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Ὁσκάρ. Εἰς τὸ συν-
ἔδριον τοῦτο προσεκληθῆναι νὰ πέμψῃ ἀντιπροσώπων του
καὶ τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον. Ἐκ τῶν ἡμετέρων λο-
γίων θὰ μετάρχη αὐτοῦ ὁ καθηγητὴς κ. Π. Καρολίδης.

— Ἐξ Ἀβαὶ μετέβη εἰς Ἀμερικὴν, προτιθεμένη νὰ
ἐπισκεφθῆ τὴν ἐν Παρισίαις Παγκόσμιον ἔκθεσιν, ἀνε-
ψιά τις τοῦ βασιλέως Καλακαοῦα, ἡ ἡγεμονίς Καλου-
κανί, ὠραιότητὴ νέα, τὴν ἡλικίαν δεκαπενταετίς. Εἶ-
ναι αὕτη θυγάτηρ τῆς περικαλλοῦς καὶ πλουσιωτάτης
ἀδελφῆς τοῦ Καλακαοῦα, τῆς ἡγεμονίδος Λικυλικί, ἡ-
τις πρὸ διετίας ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὸν κρατῆρα τοῦ
ἡφαιστείου Μασοῦα Ἀβά, καὶ εὗρεν ἐν αὐτῷ τὸν θά-
νατον ὡς ὁ ἀρχαῖος Ἑλληὴν φιλόσοφος Ἐμπεδοκλῆς ἐν
τῇ Αἴτνῃ.

— Κατὰ στατιστικὴν τοῦ τμήματος τῶν φυλακῶν
τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης, ὅλοι οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς
τῆς Ἑλλάδος κατάδικοι, ὧν ὁ παλαιότερος κατεδικάσθη
κατὰ τὸ 1868, ἀνέρχονται εἰς 5069. Ἐκ τούτων 241
εἰσὶ καταδικασμένοι εἰς ἰσόβια δεσμὰ, 1524 εἰς πρόσ-
καιρα, 1719 εἰς εἰρκτὴν καὶ 1385 εἰς φυλάκισιν. Αἱ
κατάδικοι γυναῖκες εἰσὶ καθ' ὅλον τὸ κράτος 69, ἐξ ὧν
7 εἰς ἰσόβια δεσμὰ, 15 εἰς πρόσκαιρα, 10 εἰς εἰρκτὴν
καὶ 37 εἰς φυλάκισιν.

— «Τὸ ἀνάκτορον Κρόνσβεργ» τοιοῦτον φέρῃ τίτλον τὸ
ἱστορικὸν δράμα τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας Ὁσκάρ
Β', τὸ ὁποῖον θ' ἀναβιβασθῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλῶν
γερμανικῶν θεάτρων κατὰ τὴν προσεχῆ χημερινὴν πε-
ρίοδον.

— Ὁ ἰαπωνικὸς τύπος βαίνει γοργῶς πρὸς τὴν πρόο-
δον. Ἐν Τόκιω ἐκδίδονται τὴν σήμερον 215 ἡφημερίδες
καὶ περιοδικὰ, ἔχοντα ὀλικὴν κυκλοφορίαν 3675 321
φύλλων ἐν τῇ ἰαπωνικῇ πρωτεύουσῃ, 1631 827 ἐν
ταῖς ἐπαρχίαις καὶ 12 247 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

— Τὸ διεθνὲς ἰατρικὸν συνέδριον, συνελθὸν τελευταῖον
ἐν Βασσιγκτῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὥρισε τόπον τῆς προ-
σεχοῦς αὐτοῦ συνόδου κατὰ τὸ ἔτος 1890 τὸ Βερολίνον.

~~~~*~~~~

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

~~~~*~~~~

Ἡ ψυχὴ ἑνὸς ποιητοῦ ἀνευρίσκει τὴν ποιήσιν καὶ
ἐν αὐτῇ τῇ ταπεινοτάτῃ πελοῦσῃ ἡ ψυχὴ ἑνὸς πελοῦ
ἀνθρώπου οὐδὲν ἀποδέχεται καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ὑψη-
λοτάτης ποιήσεως.

*

Ἡ ὀνειροπόλησις αὕτη ἦν καλοῦμεν Ἐλπίδα,
ἀπαλλάττει ἡμᾶς ἐκ τῶν πραγματικῶν δεινῶν πολὺ
μᾶλλον παρὰ ἡ πραγματικότης ἐκ τῶν φανταστικῶν
δυστηχημάτων.

~~~~*~~~~

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Λογικὴ τῶν παιδίων.

— Μαμά, δὸς μου γάλα· δὲν ἔχω καθόλου.

— Πῶς δὲν ἔχεις; τώρα δὲν σοῦ ἔβαλα τόσον;

— Μὰ ἐκεῖνον δὲν τὸ ἤπια ἐγώ, μοῦ τὸ ἤπιαν τὰ
παξιμάδια.